

Іду по рідному селу...
Яке то щастя — хто збагне...
Дивитись, як вечірню млу
Пронизує тепер ясне,
Могутнє світло з хат, домів,
Де каганець колись димів!

Яке то щастя — свій народ
У світлі бачити! Мені
Оце найбільша з нагород
За всі страждання і пісні,
За все, чим жив і що творив,
За кожен молодий порив!

В оселях тих смачніший хліб
І голосніший спів дівчат.
Лиш хто на серце вже осліп,
Кого струїв минулий чад,
Мойого щастя не збагне,
Не зможе зрозуміть мене!

1959